

המצניע פרק עשירי שבת

מִהוּ דִּמְיָא. כִּיּוֹן דְּשִׁכַּח בְּשַׁעַת הַוָּאָה שְׁלָא הִיּוּ זְכוּר בְּהִנְצַנְתּוּ:
בְּנֻנָה לֹו מִחֻשְׁבּוֹ. וְאִין כִּאֵן לֹא חֲשִׁיבִית מִחֻשְׁבַּת הִנְצָנָה וְלֹא
מִחֻשְׁבַּת הַוָּאָה: קמ"ל. דְּכָל הָעוֹשֶׂה סָתָם עַל דַּעַת הָרַאשׁוֹנָה עוֹשֶׂה
מִחֲשִׁיבוֹתִיָּה מִמָּא קִיא: כֵּן שְׁוֹא סָג. וְסָתָם מִשְׁנָה רַבִּי מֵאִיר:
לְפִיכָא מְגִירוּגָא. דְּשִׁאָר אֲבוּלִין:

אחלה מעשה. דמתי' בדעמה תלין
 כדקדאמרת משום דעל דעת ראשונה
 ממחשבת ליה שיעורא: חישב להוויא
 וכל ביתא. בהואה אחת דלא אחשבה
 אחלה אם כן הוויא כולה כאחד: הכי
 נגמא. דכי אפקא פורתא פורתא לא
 מיחייב: צננה דעמיה. ושיעורא
 דחשיב לאינשי חשיב: וכל אדם אין
 לחייבין אלא בשיעורו. ואע"פ שהבשר
 אלוהי והנביא: כגורגורא. איכא
 שיעורא לאיכלה ולהואה וכ"ש לזריעה

(א) רש"י ד"ה התם וכו' וסיעור למחשבתו שניה:
(ב) ד"ה יש דיחוי וכו' לא מייחב חטאת מי: (ג) תום ד"ה אי לענין וכו' דתניא מכל האוכל מלמד שמיטמא בכל שהוא:

גמ' ער דאײַטא כוײַט.
 עיין עירובין דף פ ע"ב
 מדיה אלג: ע' נחמה ותרפח
 ונמלך עליה. ע' נחמה דמיעקרא:
 נד ע"א מדיה דמיעקרא:
 שם וצמקה ונמלך. עיין
 לגיל עו ע"א מדיה ועוד:
 פחות וכוונן דאײַטא
 סבבצ' אובלין. ע' נחמה
 למלך פיד' ס"א מל' מל'
 ט"א: תוס' ד"ה אי לענין.
 משמע דלא מקביל אוכל
 טומאה עו וצמים דף לא.
 מדיה ארצ':

ובא אחר והוציא. בשבת
לרה"ר חייב, דחשיב מלאכה
מפני מחשבתו של זה שהוכשר
לו והלניעו (ובבחים מו.).

ודלא תימא בטולי מבטלא
 למחשבתה, אלא כל העושה
 לעצת מלכותא ראוונה
 הוא עושה. אמר רב הורדה
 רבי שמואל אף במוציא
 ארבי מאיר אף במוציא
 חיטה אחת לזריעה. פ"ה הני
 מילי לענין המצניע אפילו
 הנניע חיטה אחת והוציאה
 והוציאה בתא באידך פרקין
 ורבינו גינה פחות מנגריות,
 ותנן ורע קישואין לזרועין
 ופול המצוי שנים, שיעורין
 ודעלמא דלאו למצניעין,
 שאין אדם מוציא נימה
 אחת לזריעה, אבל המצניע
 אחזיק אהם חזק עליה

כביצה אוכלין בעינן לעולם
אוכלין והאי משלימו לביצה
לענין שבת או דילמא כל לעני
אומר שתי הלחם ולחם ה

צִירֹף פָּחוֹת מִכִּבִּיּהּ הוּא מִצִּי לְאַחֲמֵי
אֵין אִי לֹא לֹא אֵלֶּה דְּלַעֲנִין קִבְּלָת טוֹמ
רִבִּינוּ תָּם רָאִיהּ דְּאִין אוֹכֵל מִקְבֵּל טוֹ
וְיִנְגַּע טְבוּל יוֹם בְּמִקְרָאן פֶּסֶל אֵת כּוֹלֵן
מִקּוֹם מִגְוָה אֲמֵי פֶסֶל וְהֵא לֹא הוּא כִּי
שׂוֹם וְשִׁמְן אֲבִב מִקְפָּה דֵּהָא מִשּׁוֹם הֵא
אֲמֵרִינן דְּבִטְלֵי עוּדֵל לֹא שִׁיךְ לְמִימֵר
זִמְנָן שְׂהֵא גּוֹשׁ בְּקִטְרָה שִׁמְשַׁע שִׁמְשַׁע
וְהֵא דֵּאֲמֵר בִּפְ"ק דְּחוֹלִין (דף ד:) הִתּוּ

אִי אֶעֱנִין שֶׁבֶת בְּנִירוּגֶתָּה בַּעֲיִנִּי, הִנֵּה אֲבוֹכָאִים בּוֹ, אֲרוּר' דְּלֹהֵי נַקְדָּה (עליל דף פ.) מוֹךְ ג' לַרְבֵּן צִעִי הַנֶּחֱסֵה

[illegible]

מתקין ^אה רב יצחק. פירש בקונטרס דפריך אהני^ב וקשה
 לאמאי נטר ליה עד הכא ^גואומר הכי פור^דת בשם
 רבינו שמואל דלדרכי יהודה אבוא פריך וה"פ ^הכיון דארמתי דמוציא
 חטא אחת לזריעה חייב א"ע^ו שאין רגילות מעוס דבתר משכנתו
 אוליג ^זה כשחשיב להוציא כל ציטו

מהו דתימא במולי במלה מחשבתו קמ"ל כל
העושה על דעת ראשונה הוא עושה אמר
רב יהודה אמר שמואל מחייב היה רבי
מאיר אף במוציא חטה אחת לזריעה פשיטא
כל שהוא תנן מהו דתימא כל שהוא לאפוקי
מגורגרת ולעולם * עד דאיכא כזית קמ"ל
מתקיף לה רב יצחק בריה דרב יהודה אלא
מעתה חישב להוציא כל ביתו הכי נמי
דלא מיחייב עד דמפיק לכוליה התם במלה
דעתו אצל כל אדם: וכל אדם אין חייבין
עליו אלא כשיעורו: מתניתין דלא כרבי
שמעון בן אלעזר ⁶ דתניא כלל א"ר שמעון
בן אלעזר כל שאינו כשר להצניע ואין
מצניעין כמוהו והוכשר לזה והצניעו ובא
אחר והוציא נתחייב זה במחשבתו של זה
אמר רבא אמר רב נחמן הוציא כגורגרת
לאכילה ונמלך עליה לזריעה אי נמי לזריעה
ונמלך עליה לאכילה חייב פשיטא זיל הכא
איכא שיעורא וזיל הכא איכא שיעורא מהו
דתימא בעיני עקירה והנחה בחדא מחשבה

והא ליכא קמ"ל בעי רבא הוציא חצי כגורגרת
 לזריעה * ותפחה ונמלך עליה לאכילה מהו
 את"ל התם הוא דמיחייב דויל הכא איכא
 שיעורא וזיל הכא איכא שיעורא הכא כיון
 דבעידנא דאפקה לא הוה ביה שיעור אכילה
 לא מיחייב או דילמא כיון דאילו אישתק
 ולא חשיב עליה מיחייב אמחשבה דזריעה
 השתא נמי מיחייב ואת"ל * כיון דאילו אישתק
 ולא חשיב עליה מיחייב אמחשבה דזריעה
 בהשתא נמי מיחייב הוציא כגורגרת לאכילה
 * צמקא ונמלך עליה לזריעה מהו הכא ודאי
 כי אישתק אמחשבה קמיינת לא מיחייב או
 דילמא בתר השתא אזלינן ומיחייב ואת"ל
 * בתר השתא אזלינן ומיחייב הוציא כגורגרת
 לאכילה וצמקא וחזרה תפחה מהו יש דיחוי
 לענין שבת או אין דיחוי לענין שבת יתקור:
 בעא מיניה רבא מרב נחמן זרק כזית
 תרומה לבית טמא מהו למאי אי לענין
 שבת כגורגרת כטיוט אי לענין טומאה

לענין שבת * וכגון דאיכא פחות מוכביצה
ומאי מדרמטורף לענין טומאה מיחייב נמי
שבת כגרוגרת בעינן א"ל תניתיה אבא שאול
ם שיעורן כגרוגרת ואמאי לימא מדרלענין
יציא

נגע שרץ בזויה שבסדקי עריבה בפסח דלסורו חושבו מ
 ונלמה לא נפקא לן מיניה מידי דכללו הכי אסורה משום ח
 פחות מכזילה דמיא בפרק אלו עובדין (סא מה) הממ
 קפה של חולין ושם ושמן של תרומה וגנע טבול יום במקל
 ה ורשא' ל'ג הכי אלא גרים והא טבול ברובא ומפרש דהי
 קמתי ברשא פסל את כולן ואין נראה למחוק הספרים וע
 ולי השום השמן כיון שהן בעין מקמתי לא פסל אלא מקו
 יין ואם להלכך ורש' חור בו כריתיות (דף כה) וגבי פ
 העידה על כלי חרס אפילו מלא חרדל לאו דוקא חרדל אלא
 רובא ראשון ושני כו' ומקבל טומאה מדרבנן נמי ליה' (ה)

ואמאי נקט תרומה ולבית טמא: בגון דאיכא פחות מכה"צא
 ואתיין ללא מחייב לעיני שבת עד דנא כדאמר בפרק המוציא
 תוך ג' איכא איסור שבת ואיסור טומאה ליכא עד דמנטרף^א ולא
 אטון

[illegible]

ב א מיי' פיי'ח מהל' שבת
הלכה כו:
ג ב מיי' שס:
ד ג מיי' שס:
ה ד מיי' שס הל' כז:
ו ה מיי' שס:

אדמוקראטיזציען
השנינו ושכח להש
הנצנינו. מוס' תלמי
הרובל העמרא לא
רובור י' יצחק אור
אור אביי לוי פיסק
בייתים בא דר יודור.
שפניא. א' שלמא אי לאו
יודור אור אמינא
אמאי כל שהור כות
דחשיב אפאל. מ'
הגרי. T. שאן ימחברו
T. מל מה שהור אור
לכל ימי אדם. מוס'
א' פשטיא ליה. מוס'
תלמי. ו' ועולם אבא
שיעור תורה
החזיקי מה שהור יעד
שן השיעור לו לרועיה.
שפניא. I. מן התורה.
שפנס: ג'. דברים
למל. ו' דברים
מורבנין שרבי לור בחרות
הנתינ מוס' תלמי.
אכל הנאכל
אחת. מוס' שפנס: ג'.
למל. I. מדי הויל
כמות. תלמי. ו' דנה
מושל על פחות מכביצה.
רענא.

פרק עשירי המגניע
למלא א' לענין שב'ת
בגבורות בעיני א' לענין
שטמאן. כביצה אוכלין
טמא כגורגות
הוצאת שבת הוא אמר
המה מקומות, במשה
המציא אוכלין כגורגות,
והיה כזה. ואספתא
הדירה מרקא דמיטא אר'
ושערה וגפן תאנה
ורסון, ואמרו תאנה
כגורגות הוצאת שבת
כביצה לענין שטמא
אוכלין. בתורה כתיב איש
מיטמא למד ששוא מיטמא
(כ' שואו, ו' ת"ל א"ל)
ואכל הוא איני מיטמא אל'
כביצה. ובפרק יום
הקדש תורה ר' אמר ל'
אסורין כבתורה בביכין
שטמאן אוכלין כ'
שטמאן אוכלין גפן דאמר
ר' אבהו אמר ר' אלעזר אמר
ר' תנא האלוס
אכל, אורל שאתה יכול
לזכוכי כב' אתה, ושעירי
המשה שאין ב' תלביע
מחזיק יתר כביצה תרגולו.
והוכיחו כו' ו' ב' ב' ב' ב' ב'
א' מ' כ' (במשה) במסכת
שעילה בפרק קריש' מובן
השנינו כ' האוכלין מצטרפין
ל' תלביע' אתה ב' כביצ'
ש' מוזן ב' ש' ש' ש'
לעירוב, כביצה לטמא
שטמא אוכלין וכגורגות
הוצאת שבת וככותב
ליום הכהפין.

(א) יכול יטמא לאחרים בכל שהוא.

ולרשות [היחיד] ורשות
ההרבים באמצע. [ודיקנן]
אלמאי קא בעי רבא הא בעי,
אי לענין שבת כגורגות
כבעין, שאם הוציא אוכלין
מכגורגות פטור, אי
לענין טומאה כביצה אוכלין
כבעין, שאם טימא תרומה
מכביצה פטור, האי
לענין מאי קא מירסי